

TÓTH LÁSZLÓ

Biztosíték

Hodossy Gyula 2021. november 6-i dunaszerdahelyi estjéhez

Egy verssel kezdem, *Utazás nagyapám körül* a címe: „1874-ben szül. a királyi Magyarország. / 1920-ban házasságot köt a Csehszlovák Köztársaságban. / 1942-ben jól menő szabósága van Horthy-Magyarországon. / 1946-ban vezme domček na chrbát. / Útközben megőrül. / 1968-ban meghal szülőhelyén. / A történelem saját halottjának tekinti.” A vers az 1970-es évek második felében jelent meg a Csallóközben, szerzője egy tizenhat éves szakmunkástanuló dunaszerdahelyi fiatalember: Hodossy Gyula. A szöveg közlése – ne feledjük: Husák elvtársék posztszotalinista országlásának sötét éveiben jártunk – hatalmas botrányt okozott, s a szerzőnek és az indulása körül bábáskodó író-szerkesztőnek, Mészáros Károlynak is meggyűlt vele a baja. De nem ez volt az első eset, amikor Hodossy Gyula a lapot kiadó, és annak szocialista eszmeisége fölött éberem örködő kommunista párt járási bizottságának főkorifeusainál *kiverte a biztosítékot*.

Hiszen már korábban is – még fiatalabban – összerúgta velük a port (illetve, helyesebben: ők vele), egy – fogódzkodjanak meg –, a kor egyik preferált műfajában írt aratási riportjával(!), mivel a kombájnosok meg a traktorosok véleményét írta meg, és nem a szövetkezeti elnökét. Ritka indulás, s egyet biztosan bizonyít: a kamasz szerzőnek nagyon is megvolt a véleménye kezdettől a világról, melybe beleszületett, s amelyről azt gondolta: nem hagy elegendő teret formálódó személyiségének, és sok mindenben eltér az ő emberi teljességre és szabadságvágyra épülő eszményeitől. És tulajdonképpen e kettő, s ez a számára később is annyi gondot okozó társadalomérzékenysége hajtotta és hajtja azóta is Hodossy Gyulát. Ez vitte őt az 1970-es évek második felében az 1969 után eltipratott ifjúsági klubok helyébe lépni, s a „szabad értelmiségi tenni akarásnak” teret biztosítani kívánó művelődési klubok örvendetesen szélesedni kezdő mozgalmához, amivel – újabbnál újabb ötleteivel, javaslataival – természetesen újból sikerült több helyen is kivernie ama biztosítékot. Olyannyira, hogy ekkor már a városból, mi több, az egész Dunaszerdahelyi járásból is *kitiltották*.

Ilyen előzmények után talált menedékre Érsekújvárott, ahol nemhogy csendben meghúzta volna magát, hanem *kitalálta* az akkoriban, tehát az 1980-as évek elején az írással már egyre sűrűbben kacérkodó fiatalok rendszeres beszélgető- és

vitaforumát, az Iródiát, ezt az önszerveződésre, az emberi-szellemi autonómia visszaállítására tett, széles körben s jelentőségével máig ható mozgalmat egy, mindenben ezek ellen szegülő társadalmi rendszerben. Mely programjával – lévén, hogy az „a rugalmasság, nyitottság, fejlődésképeség, EGYÜTTGONDOLKODÁS iskolája”, azaz – a korábbi rendszer lebontásában múlhatatlan érdemeket szerzett Tóth Károly szavával – olyan „autonómiakísérlet” kívánt lenni, amely minden kitételével, mozdulatával szembement az egész társadalmat szellemi-erkölcsi-ideológiai terror alatt tartó hatalommal, amely épp a *vezetetttség*, a megszabottság, a direktívák és a dogmák révén telepedett rá az emberekre, és fogta vissza az alkotó képzeletet. Mi sem nyilvánvalóbb hát, hogy Hodossy – aki a rendszerváltásig még az élet sokféle *iskoláját* végigpróbálta, lévén hogy volt portás, postás, fűtő, művelődésház-vezető, betegápoló és külsős újságíró, miközben ő szerkesztette a füllegális Iródia-füzeteket is, ami miatt természetesen mindenütt, ahol megfordult, rendőrségi megfigyelések alatt állt és különböző zaklatásoknak volt kitéve – megint telibe talált, annyira, hogy több helyütt is nemkívánatos személy lett (a végén már kórházi szanitécként sem lehetett biztos helye), hiszen az Iródia hamarosan akkora visszhangot keltett és olyan széles medret vajt magának, hogy rövid, hároméves ténykedése után sietve *betiltották* ezt is (s még az eredetileg a mozgalomról elkeresztelt antológiájuknak is más, azaz a *Próbaút* címet kellett kapnia).

S ekkor még mindig volt vagy három év a rendszerváltásig, és a légkör egyre nyomasztóbbá vált. Hodossyt azonban – vagy éppen ezért – már nem lehetett leállítani, még ha a pálya széle felé terelték is, a továbbiakban is mindenütt ott van, ahol történik s történhet valami. Így érkeztünk el 1989. november 18-ának ama bizonyos hosszú éjszakájához, a rendszerváltó Független Magyar Kezdeményezés Vágsellyén, Tóth Károlyék lakásán történt megalakulásához, melynél fontosabb azonban a bizonyosság, hogy nélküle – s a Hodossy Gyulák nélkül – ehhez az éjszakához is másként érkeztünk volna el, mint elérkeztünk, és az is, hogy az elkövetkező évtizedeket már ők vették a vállukra. Ki így, ki úgy. Van, aki politikusként, s van, mint ő: *alulról bontva a régit és onnan építve az újat*. Mert bár lehet, hogy az új struktúrák kereteit, feltételeit felül(ről) is biztosítani kell, azoknak építését csakis *alul*, az alapokkal lehetett elkezdni. Azt gondolom, kevesen vannak, akik az elmúlt harmincvalahány évben – mind országos, mind helyi szinten – annyi tovább hatót hoztak létre, mint ő. Cserkészszövetséget alapított, lapokat indított (Cserkész, Katedra, Mizujs, Opus, s legutóbb az Előretolt Helyőrség felvidéki kiadását szervezte meg), széles körben ismert kiadót teremtett (Lilium Aurum), a szlovákiai magyar közösség életében máig meghatározó jelentőségű alapítványokat, egyesületeket hozott létre (Katedra Alapítvány, Vámbéry Polgári Társulás), új tevékenységi formáknak talált keretet (Vámbéry Irodalmi Kávéház, általános iskolai tanulmányi versenyek), számos díjat hozott létre a legkülönbözőbb területeken munkálkodók érdemeinek elismerésére, újraélesztette összmagyar és

nemzetközi szinten is a Vámbéry-kultuszt, alapvető irodalom- és olvasás-népszerűsítő, továbbá különböző hagyománymegtartó és -teremtő kezdeményezések fűződnek nevéhez, mindemellett – tartós ideig a dunaszerdahelyi református gyülekezet világi gondnokaként – városa *templomépítő* hitéletének szervezéséből is kivette részét, ide-oda hányódó szervezetek kerültek egyenesbe a menedzselésével (mint például a Szlovákiai Magyar Írók Társasága, mely hosszú időn át a szilárd egyéni/írói és közösségi identitásképzés műhelye tudott lenni). Mindközben könyveket írt, tucatnyi antológiát, könyvsorozatot szervezett-szerkesztett – felsorolni is lehetetlen, mi minden fűződik a nevéhez, s mi mindennek volt ő – sokszor láthatatlanul – a háttérében. Azaz, véltem s vélem vele kapcsolatban máig, hogy annak idején azt találta ki magának, hogy *kitalál* másokat, s abban találta meg leginkább önmagát, hogy igyekezett minél több lehetőséget lelni és teremteni mások számára ahhoz, hogy ki-ki könnyebben lehessen önmaga. Így – kezdve az Iródia létrehozásától – egy olyan gondolati-szerkezeti-szervezeti összefüggésrendszer, közösségiérték-teremtő és -védő csatorna- és úthálózat megteremtését gondolom leginkább főművének, mely az elmúlt évtizedekben kiterjedt lehetőségeket biztosított egy egész *néptöredéknyi individuuum* felelős önépítéséhez, ami *biztosítékot* jelenthet számára a jövőben is, és jelenlegi *erős* fogyatkozásának is komoly gátja lehet.

S noha laudációmat egyik legelső versével kezdtem, sajátos, másokéval nehezen összevethető, személyiségspecifikus szerkezeteket működtető és kortárs líránkban teljesen egyedi hangot képviselő költészetéről még nem is beszéltem. Mert bár verseivel sokáig – legfőképpen a saját elhatározásából – a háttérben maradt, maga elé engedve sokakat, esetenként, mint kiderült, nála érdemtelenebbeket is, belső dimenzióit, nyelvi energiáit és műfaji-eszközhasználati jellegzetességeit tekintve nemzedéke egyik legsajátabb útját járó alkotója, aki az irodalom és a nyelv kihasználatlan-feltáratlan lehetőségei felé kereste és keresi több évtizedes eltökéltséggel az utat. S hogy mily eredményesen, mutatja az utóbbi egy-két évben teljességgel megújulni tudó, az elsődleges élményt az intellektus szűrőjén keresztül engedő, szerintem teljes fordulatot vett lírája is.

Összefoglalva: Hodossy Gyulát már régóta s máig olyan *gond-viselő* embernek látom, aki egész eddigi életében sokunk, egész szűkebb-tágabb közösségének gondját hurcolta-cipelte magával. Amit az időben egyre gyarapodó szakmai-társadalmi elismerései – így különböző magyarországi, illetve kárpátaljai, s erdélyi irodalmi pályázatokon nyert díjai, a Márai Sándor Alapítvány Nyitott Európáért Díja, a Tokaji Írotábor Hordó-díja, Nagyszombat megye elnökének Emlékérme, Dunaszerdahely Polgármesteri Díja, továbbá a Magyar Arany Érdemkereszt és a Petőfi Irodalmi Múzeum Térey János Ösztöndíja, és legújabbban, már az idén, a Szlovákiai Magyar Becsületrend, illetve a Türk Tanács Emlékplakettje – is méltán igazolnak. Hisz elég felütnünk legújabb, szerkezetében rendhagyó – dokumentumokból, vallomásokból, interjúrészletekből összeállt – könyvét, a

szokatlan hangzású *Minden addig, hatvanig* címűt, hogy legalább részleges képet nyerjünk minderről. Melyből egyúttal azt is látjuk, hogy ha eddigi pályájának ide-oda kanyargó útirányait nézve, azt is hihetnénk, hogy ez az út tele van kitérőkkel-letérőkkel – bár ki tudja, Gyulánk hogy csinálta ezt –, mennyire egyenes vonalú ez az út, és mennyire tudatosan halad pályakezdésétől máig, s remélhetőleg még – meddig is? – legalább a *következő 60*-ig...

SZENTMÁRTONI JÁNOS

Hodossy Gyula 60

(Dunaszerdahely, 2021. 11. 06.)

Tisztelt Elnök Úr, kedves Gyula, tisztelt Ünneplők!

Ha „iródiával” akarnám kezdeni köszöntőmet, azt mondanám, hogy mennyire irigylem Hodossy Gyulát, amiért még mindig csak 60 éves. De sajnos ez még viccnek is rossz, hiszen mindnyájan tudjuk, micsoda átok ül rajtunk két éve, amiért tavaly nem jöhettünk össze, hogy felköszöntsük őt. Nem igazán tudom, milyen minőségemben állok most itt, de nem tévedhetek, ha költő- és harcostársként emelem poharam az ünnepelt egészségére. Remélem, nem csal az emlékezetem, de „kerekén” 11 évvel ezelőtt voltam hasonló helyzetben, amikor Gyula 50. születésnapja alkalmából gyűltünk itt össze. L. Simon László, a Magyar Írószövetség akkori titkára küldött mint a szervezet Költői Szakosztályának vezetőségi tagját, és talán már számomra is „köztudottan”: mint a szövetség elnökjelöltjét. Akkor találkoztunk személyesen először, és úgy érzem, rögtön meg is találtuk a közös hangot. Azóta, hopp, hirtelen elröppent egy évtized. Szempillantásnyinak tűnik, így utólag, de hogy mennyi minden belefért ebbe a sűrű évtizedbe, annak felsorolása szétfeszítené köszöntőm kereteit. Hálával tartozom Hodossy Gyulának, vagy ahogy Zalán Tibor keresztelte el őt: H. úrnak, amiért mindvégig kitartott mellettem és hitt bennem, segített tanácsaival, munkájával, ötleteivel. Harcedzett, tapasztalt vezető volt már tíz évvel ezelőtt is, hát hogyne hallgattam volna rá, akit egyik pillanatról a másikra dobtak a mélyvízbe. Így, bár már sem a Magyar Írószövetség, sem a Tokaji Írótabor elnöke nem vagyok, de talán megengedhetek magamnak annyi luxust közel egy évtizedes szolgálat után,

hogy mindkét szervezet nevében is köszöntsem őt itt ma este. S ha zavaromban tovább akarom halmozni szerepköreimet, akkor az Előretolt Helyőrség című lapcsaládét is magamra öltöm, már csak azért is, mert ennek a felvidéki, sokak által ostromlott bátyja Gyula vállára épült – mint annyi minden más is az elmúlt mondjuk 40 év alatt.

Egy szülőváros nem az a helyszín, ahol, s ez az illusztris ünneplő közönség pedig nem az a társaság, amely előtt épp egy messziről jött embernek kellene méltatnia, mi több, bemutatnia az ünnepektől eredményeit és érdemeit, hiszen azokat nálamnál sokkal jobban ismerik a megjelentek. Kiváltképp, ha ezt előttem már megtette az életmű egyik legszakavatottabb tudója, Tóth László költőtársam. Ezért inkább csak a két legújabb kötetre szorítkoznék néhány gondolat erejéig. A *Minden addig* című a költői, a *Minden addig, hatvanig* című pedig a közösség-szervezői életút keresztmetszetét nyújtja. Míg az elsőben versek és hitvalló lírai esszék kaptak helyet, addig a másik múltidézők, levélváltások és interjúk tükrében láttat egy küzdelmekben gazdag pályát, a gyerekkori nélkülözésektől és családi hányattatástól kezdve az ifjúkor költői indulásán, lázadásán és mozgalomalapításán keresztül a felvidéki magyarság és annak irodalmi, kulturális, pedagógiai, egyszóval nemzetmegtartó értékeinek védelmére és képviselésére alapított intézmények létrejöttéig bezárólag. Irigylésre méltó és példaértékű életút, kérdés persze, hogy hány szépirodalmi munka látta kárát ennek a heroikus, a múlt rendszerben még tiltásokkal is megterhelte küzdelemnek. Szemezgethetnék a verseskötet megannyi gyöngyszeme közül (*A félelem ágya, Le az iróniával, Semmi sem történt, Ha másként alakul, A szó misztériuma, A maglét...*) – de inkább csak egy *morzsát* csippentek föl, s éppen az 56. sorszámút, amelynek hangulatát, lehet, hogy csak számomra, a vérbe fojtott forradalom szelleme is belengi, néhány sorba sűrítve össze történelmet, személyes sorsot, transzcendens létállapotot, impressziót és balladát:

Nem tudod, hogy láttad-e már, talán épp tegnap, talán az előző életedben, valahonnan ismerős. Sok életed volt már, tűnődsz, s egy veréb a válladra száll.

Sosem voltam jó matematikából, de többek közt annyit azért tudomásul vettem, hogy mínusz meg mínusz az plusz. Így amikor *Csallóköz, Vámbéry és a semmi* című prózai himnuszában Hodossy Gyula tanúságot tesz szülőföldje szellemi köreiről, mindent önmaga negatívumába, hiányába transzponálva át, úgy gondolom, hogy olyan monumentális építményt állít össze és láttat, amely kikerülhetetlenné teszi ezt a már-már spirituális hazát. Kívánom neki, hogy ez az évtizedekig tartó önmagára és hazatalálása még sokáig tartson, ne engedje szétperegni azt az értékhorizontot, amelyet általa sikerült megpillantanunk, de mostantól legyen több ideje arra is, hogy minél több alkotással örvendeztesen meg mindnyájunkat!

Kedves Gyula, engedd meg, hogy személyesen is gratuláljak a Szlovákiai Civil Becsületrend-díjhoz, amit nemrégiben vehettél át! Isten éltesen sokáig!

Hodossy Gyula költő a hatvanas éveiben

Ritkán jut el egy szlovák író ahhoz, hogy eltöprengjen, milyen egy nemzeti kisebbséghez tartozó írónak lenni. Egyrészt, mert elmerül a saját kis közösségében, és sokszor nem talál okot arra, hogy elgondolkodjon, hogyan élnek más kisebbségben működő kollégái. A kisebbségek megvizsgálásának körülményei elkerülték a figyelmet. Nem szabad akaratomból, nem is valami hirtelen és kimagasló érettség következtében, hanem mert szülővárosom, Eperjes környéke elválaszthatatlan kapcsolatban áll a kisebbségekkel. Magyarok, ruszinok, ukránok, lengyelek, csehek, németek – fiatalkoromban az ország keleti részén az összes nemzet olyan szorosan érintkezett egymással, hogy létezésük és megnyilvánulásaik természetes érzéssel töltöttek el.

Más nyelvek közelsége és érzékelése egy dolog. A nyelv védelme, fejlesztése, finomítása viszont más kérdés. Még a rendszerváltás előtt az egyik barátom, egy görögkatolikus pap elmondta nekem, hogy népszerűsíteni kezdte a ruszin nyelvet a nyilvánosság előtt és a görögkatolikus egyházban. Az első pillanatban úgy tűnt számomra, hogy ez a szlovák nyelvi integritás eróziója. Eleinte túlságosan hiú voltam, viszont ez gyorsan elhalványult etnikai hovatartozásom feltáráásával. Nem sokkal később hasonló aggodalomról, mi több gyanúról hallottam valami sötét múlttal kapcsolatban, amikor Kassán, Márai Sándor szülőházánál leleplezték az író emléktábláját. A titokzatos, sötét múltból szóló szóbeszédnek ebben az esetben is eloszlottak, és feltárult a világhírű szerző valódi képe. Mivel az igazi értékek mindig a felszínre kerülnek, és képesek fennmaradni, így történt ez a kassai származású Márai esetében is.

„Szülőföldem a magyar nyelv” – mondta az író, és ezzel egy egyetemes igazságot fogalmazott meg minden nemzet és minden nemzetiség írójáról. Mi lehetne fontosabb egy író számára, mint a zseniális nyelv, amellyel világát formálja, értékrendjét bővíti, és amely csúcspontjaiban a mindent átható emberi értékeket érinti?

Elgondolkoztató tehát, milyen is lehet kisebbségi írónak lenni. Nem lehet, hogy a kisebbség csak optikai csalódás, főleg, ha az írónak öt, tíz vagy akár negyvenmillió nyelvtársa áll a háta mögött? Ezt a valóságot figyelembe véve úgy vélem, hogy minden író elsősorban a környezetében kommunikál az irodalom segítségével. A társadalmi többséghez tartozó írókkal ellentétben azonban nem egy, hanem három célközönséggel is rendelkezik: a közvetlen környezetén kívül olvasói lehetnek a társadalmi többség nemzetében, ugyanakkor felszólalhat a többségi társadalom nyelvi környezetében is, tehát az országban, ahol él.

Ennek a szerzői hármasságnak nagyszerű példája volt Grendel Lajos prózaíró, egy nagyszerű író és egy kiemelkedő ember, aki briliáns prózájával a magyar-szlovák határ mindkét oldalán megnyerte az olvasókat.

Persze lehet, hogy tévedek, de nekem úgy tűnik, hogy kisebbségi írónak lenni a mindennapi élet szempontjából is nehéz. A szerző valószínűleg olyan gondokkal is küzd, amelyek talán még nekünk sem ismerősek. De az olvasók szolgálata szempontjából – nemzetiségtől függetlenül – mint olvasó úgy vélem, az ő munkássága a legfelelőbb.

A tavaly jubiláló, magyarul író Hodossy Gyula is jó példa arra, hogy egy irodalmi alkotás nemcsak önmagában jön létre és él tovább, hanem a szerzőnek a korra való ráhangolódásában is. Mi a kontextus tehát Hodossy Gyula esetében? Több tény is felkeltette az érdeklődésemet az életéből. Például a református egyház presbitereként végzett munkája. Az egyházban való tevékenykedés és a gyülekezethez való csatlakozás nem volt olyan népszerű a múltban, mint manapság. Munkásságának ebben a részében egészen világosan látok egy bizonyos szerzői kontextust. Egy magyarországi recenzió is erről tesz tanúbizonyságot: Hodossy írásának felépítése furcsa egyházi konstrukciónak tűnik – írja Zalán Tibor az egyik recenziójában.

Hodossy Gyula már gyermekkorától kezdve költő szeretett volna lenni, az első verseiért pedig szakavatott kollégáitól kapott elismeréseket. Ez a bátorítás indíthatta el őt az irodalom felé vezető életútján. A hatalommal való 1982-es összetűzése után a rendszerváltásig kegyvesztett lett. Nem hátrált meg, hiszen még a rosszindulat is lehet a jó gondolatok forrása. Alkotott, írt, ugyanakkor a titkosrendőrség megfigyelése alatt állt, és kihallgatások elszenvédője is volt. Ez a konfliktus a korrallal és annak fő irányzataival kétségtelenül a másik fő témája, amivel foglalkozik.

A rendszerváltás után jelentős szerepet játszott a magyar nyelvű környezet kulturális, társadalmi, irodalmi és politikai életének megújításában. Felkeltette az érdeklődésem a cserkészlet újjáélesztésében való részvétele. Egy költő életében figyelemre méltó tevékenységnek tartom a gyermekekre és az újságírásra szentelt időt. Meglehet, hogy ez a téma távol áll az irodalomtól, de akárcsak presbiterianizmusa, akár a totalitárius rendszerrel való dacolása, a cserkészletnek is van közös nevezője a korábbi eseményekkel. Ez dacol a kényelem, az egyszerű gondolkodás, a bólogatás többségi áramlatával.

A kis közösségek lesznek a példaképeink mindaddig, amíg a többségi társadalmak ugyanazokba a hibákba esnek bele. A társadalmi tévedésbe esés szinte rendszeres jelenség a nagy és látszólag erős társadalmakban.

A cserkészlet a dac egy bizonyos formája is – a kényelem, az egoizmus és a vonakodás ellen. „Naponta egy jócselekedet” – szól a cserkészlet egyik fő alapelve, és ha az író átveszi ezt a cserkészigazságot, beleértve azt a hitet, hogy a cserkészek egymás testvérei, akkor nem férhet kétség Hodossy egyéb irodalmi összefüggé-

seihez. Nevezetesen – semmi sem marad következmények nélkül, semmi sem megy el mellettünk anélkül, hogy nyomot hagyna a lelkünkön.

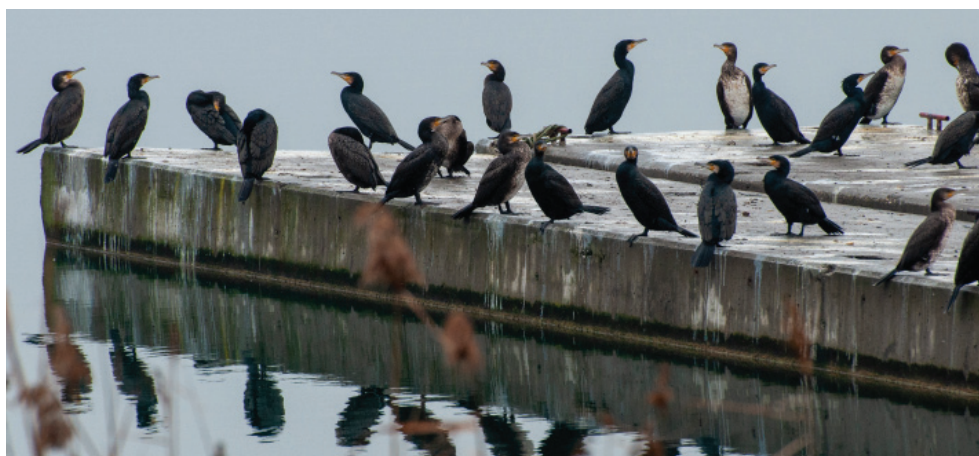
A költő, Hodossy Gyula a szlovákiai magyar irodalmi közegben vállalt szervezői munkát. Sok hálátlan munka van a világon, és az irodalmi élet szervezése általában ezek közé a tevékenységek közé tartozik. Hodossy Gyula dolgozik, szervez, folyóiratokat és alapítványokat hoz létre az irodalmi tevékenység és az írók támogatására, mindemellett pedig könyvkiadásokat is szervez. A szlovák irodalmi szervezet irányításában is részt vesz, és ezen tevékenysége alapján kijelenthetjük, hogy az irodalmi élet szervezése és irányítása, az írással ellentétben, korántsem fenéig tejfel.

Feltételezem, hogy Gyulát a szkepticizmussal, a kényelemmel szembeni hagyományos dacolás, a reménybe vetett hite, az elpusztíthatatlan mosolya tartja egybe és erősíti munkájában. Nem sorolom fel a számos díjat, amelyet munkásságáért és szervezői tevékenységéért kapott; a díjak nem lényegesek. Ami viszont kulcsfontosságú, azok a nyomok, amelyeket hátrahagy. Mert mi is függünk mások sorsától, nem csak mások a miénktől.

Legyenek tehát célszerűek és pozitívak azok az emlékek, amelyek más és más sorsokban élnek tovább. Kívánom Gyulának, hogy a szerző hármasságának egyedisége kiteljesedjen – a hazai környezetben, a magyar irodalmi közegben és természetesen a szlovákban is. Kívánom neki állandó optimizmusát, mosolyát a nagy igazságok kudarcain, kívánok neki és olvasóinak szép és könnyed verseket. Ezen felül pedig itt-ott egy kis kihívást. Mert kihívások nélkül nem tartana ott, ahol ma van.

Boldog születésnapot, Gyula!

Peter Juščák, a Szlovák Írószövetség elnöke
(*Reczai Bettina fordítása*)

Kormoránok

Halk ima a kóborlókért

*Mentem, két öklöm, két ronggyá rohadt zsebemben.
(Rimbaud: Kóborlásaim)*

Csak odébb akartam állni,
Gönczöl-szekerén szállni,
az Óperencián túlra,
vagy még tovább, akár tengereken úszva,
de nem egy lakatlan szigeten magamhoz térni,
só marta, napégette testem fájdalmára feleszmélni,
homokkal teli szájjal, hogyan énekeljek vidám ébresztőt,
mozdulatlanságba gémberedett két öklömmel,
hogyan pengessek lantomon szerelmes kérlelőt?

Csak odébb akartam állni,
céltalanul kóborolni, unalmas csillagokat követni
sebzett cipőm zsinórját igazgatni,
megkötni vele félelmeim, rémálmaim:
éjjel valaki leszúrt egy autóért,
nem fájt, nem is véreztem,
csak azon tűnődtem, miért nem védekeztem.
A páromat akartam hívni,
de nem volt kéz, hogy a gombokat nyomja,
azt sem tudom, meghaltam-e.

Pedig, csak odébb akartam állni,
Nagy Medve barátommal, rímeket pengetni,
elnyújtózni a réten, virágok közt,
beszélgetni a túlvilággal, s látni édesanyámat,
ahogy mosolyogva csendre int.

Csak odébb akartam állni,
aranymintás dobozba csomagolt versek mellé
térdre ereszkedve, imára csendesülni.

Híd